

LINAS JUSIONIS

Siesta

2021 m. balandžio 29 d. – gegužės 28 d.

„Spalva, laikas ir erdvė – trys bičiuliai, susitikinėjantys Lino Jusionio paveiksluose. Punktualūs pasimatymai horizonto papėdėje paprastai baigiasi intymiai, bet be pavydo. Komplimentus išsakydami vaizdiniais, jie ilsisi ir stebi kaip šie ilgainiui išgaruoja kaitroje. Lėtai, tarsi apsnūdę, pirštais radę vienas kitą, romiai jie laukia žvilgsnio. To svetimo prisilietimo, sujungiančio du pasaulius.“

- Kuratorius ir rašytojas Paulius Andriuškevičius

Balandžio 29 d. 14 val. galerija VARTAI kviečia žiūrovus į tapytojo Lino Jusionio personalinės parodos „Siesta“ atidarymą. Parodos pavadinimas nurodo dienos metą, kuomet visos formalios ir reikšmingos veiklos sustoja, o jų vieta užleidžiama kažkam pasyviai ir nesvarbiam. Kartu ši paroda – ir švelniai ironiška reakcija į pandemijos metu pakitusią kasdienybę.

„Man norisi susikoncentruoti į žvilgsnį ir vaizdą, išgryninti potyrį ir visiškai atsiriboti nuo pasakojimo ar reikšmės konstravimo. Vaizdiniai gimsta iš peizažo ir sykiu tarsi siekia nuo jo pabėgti, balansuoja tarp nuobodulio, idilės, įtampos. Tai tokia ribinė būseną, kurioje niekas nevyksta ir tuo pačiu aktualizuojasi pamatiniai potyriai – geismas, nuobodulys, nerimas, smalsumas,“ – teigia menininkas.

Parodoje autorius analizuoja fenomenologinį vaizdinio patyrimą. Naratyvas bei vaizdo reikšmė tarytum suskliaudžiami, objektų atpažįstamumas nyksta, virsta jusliniais, stimuliuojančiais ženklais. Kūrinių motyvai vystosi iš kasdienybės įvykių ir pojūčių, kurie kristalizuojasi į asociatyvias detales ir paprastas vaizdines struktūras. Kūniškas potyris kelias valandas sunkiai, tačiau sykiu ir maloniai dviračiu kylant į kalną, perteikiamas dviem lengvom linijomis, primenančiomis vingiuojantį kelią ar upelį. Pasikartojantis žvilgsnis pro langą balansuoja tarp meditacijos ir vojerizmo. Lango konstrukcija kūrinyje – tai ir stebimas objektas, ir pats žvilgsnis, vis ieškantis, į ką susitelkti, ir galiausiai apsistojantis ties horizontu tolumoje. Kūriniuose taip pat svarbus laiko ir vietos potyris, kuris abstrahuojamas ir paverčiamas universaliu.

Linas Jusionis (g. 1986 m.) 2005–2007 m. studijavo filosofiją Vilniaus universitete, vėliau Vilniaus dailės akademijoje įgijo bakalauro laipsnį, o 2011 m. – freskos-mozaikos magistro laipsnį. 2011 m. tarptautiniame konkurse „Young Painter Prize“ menininkas laimėjo antrąją vietą. Grupinėse ir personalinėse parodose L. Jusionis dalyvauja nuo 2009 m. Lygiai prieš dešimt metų galerijoje VARTAI buvo atidaryta pirmoji autoriaus personalinė paroda, šiais metais atidaroma penktoji. L. Jusionio kūriniai įtraukti į MO muziejaus, „Lewben Art Foundation“, „BTA Art“ ir privačių Lietuvos bei užsienio kolekcininkų kolekcijas.

Globėjas: Renata ir Rolandas Valiūnai

Galerijos rėmėjai: „Lietuvos Rytas“, Vilma Dagilienė, Romas Kinka, VšĮ „Meno fondas“,

„Ekskomisarų biuras“, Vilniaus miesto savivaldybė

Grafinis dizainas: Laura Grigaliūnaitė

LINAS JUSIONIS

Siesta

Spalva, laikas ir erdvė – trys bičiuliai, susitikinėjantys Lino Jusionio paveiksluose. Punktualūs pasimatymai horizonto papėdėje paprastai baigiasi intymiai, bet be pavydo. Komplimentus išsakydami vaizdiniais, jie ilsisi ir stebi kaip šie ilgainiui išgaruoja kaitroje. Lėtai, tarsi apsnūdę, pirštais radę vienas kitą, romiai jie laukia žvilgsnio. To svetimo prisilietimo, sujungiančio du pasaulius.

Spalva dažniausiai nesilaiko duoto žodžio, ir ateina pirmiau už kitus. Jos daug, net per kraštus, tačiau kokio ji iš tiesų? Anglies juodumo, kaulų baltumo, saulėgražų geltonio, alyvų violeto, vandenyno mėlio. Jei tik viskas būtų taip paprasta... Jos rūbai tvarkingai guli klostė ant klosties, kaip prancūziški migdoliniai morengai dėžutėje. Ryjami akimis jie skleidžiasi nuotaikingais skonių pumpurais. Saldu nebent ant liežuvio galo, kur dar lyg liko kažkas neišsakyta. Skirtingoje šviesoje su ja vis kitaip, ir kad ir kaip besistengtum prisitraukti ją į žvilgsnio glėbį, ši vis išsisuka nutoldama į perspektyvą. Kažin kas primiršto, artimo ir brangaus, suskamba jos balse ir nelauktas atspindys vaizdo, kadaise matyto beribame visatos ekrane, it senas miegas užgula akis.

Tuo tarpu laikas pasiruošia sau sceną ir stebi ją iš šalies, protarpiais vis kyštelėdamas savo amžiną trigrašį. Jis neskuba daryti išvadų ir leidžia dalykams judėti sava vaga. Tačiau ne lyg iš seklaus sapno išniręs kūnas, kurio raumeningą nugarą savo nenuilstančiom plaštakom jis neatsispirdamas tuojau čiumpa masažuoti, sujaukia planus. Vieniši pasivaikščiojimai visatos stepėmis su trumpais stabtelėjimais dažniausiai baigiasi netikėtumais. Pakeliui rastus beprasiskleidžiančių augalų žiedus jis drįsta glostyt tik iš kairės į dešinę, taip nesutrikdant jų egzistencinių ritmų. Švelnaus judesio paliktas aidas raibuliuoja tvankiame ore, bet tik suplok blakstienomis, ir stos tylą – tarsi niekad nieko neįvyko. Tai jo mėgstamiausias metas, prieš kurį, ir po kurio, eina vis naujas kadras.

Kalno papėdėje upės deltoje po patvinusiu dangumi tyso erdvė, anuodu vyniojanti aplink mažąjį savo kojos pirštelį kaip vatą. Atvira, bet ne lengvabūdė, savo papuošalus ji dėvi pridengtus, ir vedama smalsumo bei vaizduotės kuria scenarijus. Bet kai sutems, ir pro langinių plyšius teliks matytis kalno kraštelis, ji užsisklės savyje. Prasibrauti į jos vidų galima akimirksniu, žengiant žvilgsniu per vieno šešėlio ilgį, tačiau staiga susidūrus akis į akį dykumoje ar vonioje, reikia būt pasiruošus pasiduodant kristi jai į glėbį. Kartais, palengvindama susiklosčiusią situaciją, ji paklos pagrindą po kojomis ir leis į ją atsiremti, o kartais paliks plūduriuoti beribės visatos vandenyse.

Erdvė, laikas ir spalva sugulę pavėsyje. Jie kalbasi švelniais apsikabinimais, ir tuštumą verčia reginiu. Kurio centre nutvilkinta iš kažkur toli atvilnijusios antgamtiškos šviesos stūkso forma, sujungianti tris į vieną. Ir jau nebėra kas juos išskirtų. Gal tik teptukas.